

ეჰ, ელისაბედ... ელისაბედ...

ფიზიკოსი ალბერტ ალავიძე ფიქრებში ისევ თბილისში, უნივერსიტეტის ლაბორატორიაში სხვადასხვა წნევის ქვეშ კრისტალებს აკვირდებოდა და საკმაოდ გაცვეთილი ომმეტრით წინაღობას ზომავდა. თბილისის აეროპორტიდან გამოფრენისას ერთი ადგილი მის გვერდით ცარიელი იყო – არ იცოდა, ვინმეს ან დაავიანდა, ან ბოლო წამს ფრენა გადაიფიქრა. თვითონ ილუმინატორთან, A ადგილას ჰქონდა ბილეთი. C ადგილას, მესამე სავარძელზე შავწვერებიანი, სათვალისანი კაცი დაჯდა, გამარჯობა თქვა და ალბერტის საპასუხო მისალმება არც გაუგია, ისე ამოუშვა ხვრინვა, გეგონებოდათ, თვითმფრინავის ძრავს ბანს აძლევსო. ალბერტი ხვრინვას არ შეუწუხებია, თუმცა ერთი მეტაფიზიკური დილემა არ ასვენებდა: თუ სძინავს ამ კაცს, სათვალე რაღად უნდაო. სიზმრების უკეთ სანახავად რომ სჭირდებოდა, ნაკლებად სავარაუდო იყო. ალბათ დაძინებამდე მოხსნა ვერ მოასწროო, – საბოლოოდ ასე ამოხსნა მხვრინავი სათვალისანი კაცის პარადოქსი, მერე კი დაასკვნა: ფიზიკაში ჯერ ვერაფერი, მაგრამ, მგონი, ახალი ქართული ანდაზა შევქმენი – „მძინარე კაცს სათვალე არ სჭირდებაო“ და სწორედ ამ დროს მოესმა.

- ეს ადგილი თავისუფალია?!

ალბერტმა გაიფიქრა ანგელოზები რომ ყოფილიყვნენ, ზუსტად ასეთი ხმა ექნებოდათო და კითხვის ავტორს ახედა. ვიღაც სიფრიფანა, ლამაზი ქალიშვილი იყო, ჯინსები ეცვა და თეთრი მაისური მერლინ მონროს ნახატით, რომელიც ხის ყლორტებითა და მწვანე ფოთლებით იყო შესრულებული... ამას თვითმფრინავი რად უნდა, ზურგის ქარს რომ დალოდებოდა, ისედაც გაფრინდებოდა თავის მონროიანადო, - ჩათვალა და კითხვაზე კითხვით უპასუხა.

- მე მკითხეთ?

- დიახ, თქვენ გკითხეთ!

- მგონია თავისუფალია, ყოველ შემთხვევაში, რომ გამოვფრინდით, არავინ იჯდა!

ათი ათას მეტრ სიმაღლეზე, როცა ძალიან ახლოს ხარ ღმერთთან, ტყუილს ვერ იტყვი. ადგილი ნამდვილად თავისუფალი იყო. თვითმფრინავი ხომ მატარებელი არ არის, მცხეთასთან ტაქსით დაეწიოს ვინმე დაგვიანებული.

ქალი სავარძლებს დაეყრდნო და ისე გადაუფრინა მხვრინავ წვეროსანს, თითქოს მის სულში ფრანგული გამანადგურებელი „მირაჟი“ ჩასახლებულიყო და შუა სავარძელში ჩაჯდა. წვერებიანს არაფერი გაუგია, ისევ იმავე ტონალობაში აგრძელებდა ხვრინვას.

- იცით რა მაინტერესებს, თვითმფრინავის ბილეთებს გიყებზეც ყიდიათ? – ახალი კითხვა დასვა და თან მხვრინავ მგზავრს არ აცილებდა მხერას. რადგან ის პასუხისთვის ვერ იცლიდა და მხოლოდ ხვრინავდა, ალბერტმა თავის თავზე აიღო ამ დასმულ კითხვაზეც პასუხის გაცემის მთელი სიმძიმე.

- თუ მე მკითხეთ, ზუსტად ვერ გეტყვით... სიმართლე გითხრათ, არ ვიცი... ძირითადად ბილეთები, როგორც ვიცი, ონლაინ იყიდება!

ახლა ქალმა ალბერტს გამოხედა.

- ამ ავიაკომპანიას უნდა ვუჩივლო! ჩემს გვერდით ნამდვილად შეშლილი იჯდა და გამოვექეცი... ოღონდ გთხოვთ არ მიიხედოთ, თქვენც რაიმე შარში არ გაერიოთ!

ამოქმედდა აკრძალული ხილის სინდრომი: ყოველთვის ის გინდა, რაც აკრძალულია, იმიტომ რომ გეგემრიელებს. ალბერტმაც მიიხედა, თუმცა უკან მჯდომეებში გიჟი ვერ გამოარჩია.

- ხო გთხოვთ, ნუ მიიხედავთ-მეთქი! თუმცა რამდენიმე რიგის იქეთაა და საკმაო მანძილი გავიარე, სანამ თავისუფალ ადგილს ვნახავდი!

- როგორ მიხვდით, რომ გიჟია?!

- ღმერთი ვარო... დიდი აფეთქება მე მოვაწყვე... ეს დედამიწა მე შევქმენიო....

- საინტერესოა!

- რა არის საინტერესო?

- არსებობს ასეთი ვერსია, რომ დიდი აფეთქება - სივრცის უსწრაფესი ინფლაცია ატომის ბირთვზე ბევრად მცირე ზომის წერტილიდან, რაც სამყაროს წარმოშობის ძირითადი სამეცნიერო თეორიაა, სწორედ ღმერთის მიერ იყო ორგანიზებული!

- ვერაფერი გავიგე, ანუ თქვენ ფიქრობთ, მართლა ღმერთი მიფრინავს თბილისი-ქენევის რეისით?

- მგონი ლუკას სახარებიდანაა: „ღმერთისთვის შეუძლებელი არაფერია“. მით უმეტეს ეკონომკლასის თვითმფრინავის ბილეთის ყიდვა! - გაელიმა ალბერტს.

- ანუ, თქვენც...

აღარ გაუგრძელებია, თუმცა აშკარად იგულისხმა - აფრენთო... ალბერტს ღიმილი პირზე შეაშრა. ქალი ადგა და სალონის წინა ნაწილი მოათვალიერა. ეტყობოდა, სხვა თავისუფალ ადგილს ეძებდა. აშკარად ვერ იპოვა, დაჯდა, კვლავ მხვრინავ წვეროსანს მიაპყრო მზერა და უმწეოდ აღმოხდა:

- ღმერთო...

ალბერტმა არ იცოდა ღმერთს ამ ქალისთვის ეცალა თუ არა. ის კი იფიქრა, მგონი რაღაცას იგონებს და თავად მთლად დაწყობილი ვერ უნდა იყოსო. თან გუნებაში ისევ თავის ლაბორატორიას იხსენებდა და ბრაზობდა ამ ვიზიტის გამო წლობით ნალოლიავეები კრისტალები რომ მიატოვა. „შენ ხომ მაღალტემპერატურულ ზეგამტარობაზე მუშაობ და ასე ცდილობ გლობალური დათბობა შეაჩერო, ზუსტად ამ თემაზე არის ქენევაში სიმპოზიუმი და უნდა წახვიდეო“, - ლამის ეჩხუბებოდა პროფესორი: „იმათ სხვა თემა აქვთ, ისინი სპეციალურ ავზებში აეროზოლებზე ექსპერიმენტებით არკვევენ, თუ როგორ მოქმედებს გალაქტიკებიდან წამოსული სხივები ღრუბლის ჩანასახების წარმოქმნაზე და როგორ კავშირშია ეს კლიმატის ცვლილებასთან და არაფერი საერთო არ გვაქვსო“, - საწინააღმდეგოს დამტკიცებას ცდილობდა ალბერტი, მაგრამ ამაზე პროფესორი ლამის გაგიჟდა: „მამაშენი რომ ჩემი ძმაცაი არ ყოფილიყო, დღესვე ლაბორატორიის კარს აგიჭედავდი. უნივერსიტეტი გიფინანსებს ვიზიტს ცერნში, ბირთვული კვლევების ევროპულ ცენტრში. ეს იგივეა ფიზიკოსისთვის, რაც ქრისტიანისთვის იერუსალიმი ან მუსლიმისთვის მექა და შენ იქ წასვლაზე უარს როგორ მეუბნებიო“.

სახლში რომ თქვა, შვეიცარიაში მივფრინავ ერთი კვირითო, დედამისმაც, ქალბატონმა ცისანამ იმის მაგივრად, ეთქვა, ევროპაში რა დაგრჩენიაო, გახარებულმა უთხრა: „კარგია შვილო, იქნებ ცოტა ხნით მაინც გამოყო თავი იმ შენი ლაბორატორიიდან, ტელეფონში მესიჯები ვნახე და ერთი არ გაქვს ქალზე მიწერილი, სულ კრისტალები და ზეგამტარობა, ფიზიკის იქით არაფერი გახსოვს. გზად იქნებ ვინმე შენთვის სასურველ ასულს გადაეყარო, ცოლის მოყვანას საშველი დააყენო, ზეცაში მამაშენის სული და აქ მიწაზე მე გამახარო“.

„კი არის ღირსი ეს მერლინ მონრო მიუყვანო რძლად, ყველგან გიჟები რომ ელანდება“, - გაიფიქრა ალბერტმა და დედა წარმოიდგინა ამ ქალს რომ აცნობს და შეეცოდა, - დედაა მაინც, თუმცა უამრავი ნაკლი მაქვს, ასეთი ბოროტიც არ ვარო, - გუნებაში გაელიმა ბოლოს. მერე ღიმილი სახეზეც აესახა და ამ დაუპატიჟებელმა სტუმარმა არ შემამჩნიოს და თავში რამე არ მრეხოსო, ილუმინატორიდან გამოჩენილ დედამიწის ხედებს მიაპყრო მზერა. ცოტა ხნის წინ ქვემოთ მხოლოდ ღრუბლები გაწოლილიყვნენ ცხვრის ფარასავით და მიწა საერთოდ არ მოჩანდა. ახლა ალპების მთები და თეთრი მწვერვალები ისე ბრწყინავდნენ ჩამავალი მზის შუქზე, თითქოს დედამიწას გიგანტური ყინულოვანი ეკლის გვირგვინი ედგა. მერე ისტორია გაიხსენა, საოცარია, ჰანიბალმა სპილოებით რომზე შესატევად ამ სიმაღლის მთები როგორ გადალახა, ეტყობა, სადმე გვირაბი მონახა და იქ გაძვრა, თორემ შეუძლებელია იმ სპილოებს სამთო-სათხილამურო სპორტი სცოდნოდათო.

ამ ფიქრებში გართულმა ალბერტმა ილუმინატორიდან შენიშნა, რომ თვითმფრინავი გაუმჭირვალე, თეთრი ღრუბლების მასაში შედიოდა და უცბად მყისიერად ყველაფერი გაქრა რაც ირგვლივ იყო, დარჩა მხოლოდ ღრუბლის ბილიკი, რომლის ბოლოს კიბე მოჩანდა. მართალი ყოფილან გაა დვალი და მისი ფიზიკოსი ძმაკაცები თორმეტ განზომილებას რომ ღადადებენ, ალბათ ამ თორმეტიდან რომელიღაცაში ვარ, ნეტა ის ქალი და სხვა მგზავრები სადღა არიანო, - ფიქრობდა ალბერტი და ბილიკს მიუყვებოდა. შიშს არ გრძნობდა - თითქოს ეს ერთი, ჩვეულებრივი ამბავი იყო. მერე წარმოიდგინა, ამას ყველაფერს ახლა ფონად „Led Zeppelin“-ის* „Stairway to Heaven“ **, მოუხდებოდაო და ეს სიმღერა გაისმა, თან ზუსტად ის ადგილი, სადაც თითქოს ქართული სალამური ასრულებს სოლოს. დაბნეულმა ირგვლივ მიმოიხედა, ვერ ხვდებოდა საიდან იღვრებოდა ეს ჯადოსნური ხმა, რადგან არც ჯგუფი „Led Zeppelin“ ჩანდა, არც დინამიკები და არც ბგერის რაიმე სხვა წყარო.

ჯერ ბილიკი გაიარა, მერე ნეტავ თუ ისედაც ცაში ვარ ეს კიბე სადღა მიდისო და რამდენიმე საფეხურს აყვა. ამასობაში კომპოზიციაც დამთავრდა და კიბის საფეხურებიც და უცებ ნათელი დარბაზის შუაგულში აღმოჩნდა, რომელსაც კედლები და იატაკი ასევე ფაფუკი ღრუბლისა ჰქონდა. ჭერი კი ცის გუმბათი იყო, საიდანაც მზე და სხვა ვარსკვლავები ისე დასცქეროდნენ, როგორც ცოცხალი არსებები. დარბაზის შუაში ღრუბლის პატარა მაგიდასთან ღრუბლისავე სავარძელი იდგა, რომელშიც C ადგილის მგზავრი იჯდა, ოღონდ თეთრი თმა წვერით და უსათვალოდ. მაგიდაზე ვერცხლისფერი ლეპტოპი იდო. იქვე კი მერლინ მონროს მაისურიანი ქალი იდგა. ანუ ჩემები აქ არიანო, - გაიფიქრა და ცოტათი გაუხარდა კიდეც.

- ... ეს არის? - იკითხა თეთრწვერიანმა და ლეპტოპი დახურა. ალბერტი ახლად მიხვდა საიდან ისმოდა მელოდიის ხმა.
- კი, ეს არის!
- და რა მინდაო?

- დედამიწა უნდა გადავარჩინო... ჟენევაში მიდის რაღაც სიმპოზიუმზე!
- ანუ შენ თვლი ამ კაცის გამო დედამიწა უნდა გადავარჩინოთ?!
- კი!
- გიყვარს?
- ვინ, უფალო, ესა?
- ნუ უარყოფ, არ გინდა ახლა მიკიბ-მოკიბვა, გიყვარს! როგორც კი დაინახე, გულის ცემა აგიჩქარდა!
- მეე?
- არა, მე...
- კარგი რა უფალო, ერთი მიზეზი მაინც მითხარი, რატომ უნდა შემეყვარებოდა ეს ინდივიდი?
- ეს ინდივიდი შენ შეგიყვარდა და მე მიკითხები რატომ?
- ღმერთო...
- ელისაბედ, ღვთისადმი მიძღვნილო, ღმერთზე მაშინ გეფიქრა, სანამ შეიყვარებდი!
- ვფიქრობდი!
- რა სასაცილოა შეყვარებული ქალი... ტყუილად ხომ არ ამბობენ ფრანგები - „შერშე ლაფამ“, ანუ ეძებე ქალი... თუმცა, უფრო სწორი იქნებოდა: „ეძებე შეყვარებული ქალი“...
- უფალო, ფრანგებამდე თქვენ თვითონ არ მოუძებნეთ ადამს ევა?!
- ეჰ, იმედია ეს სანანებელი არ გამოიხდება... ანუ შენ გინდა დედამიწა გადავარჩინო და ეს კაცი მომიყვანე მაგალითად, რომელსაც თავად სურს დედამიწა გადავარჩინოს?
- ასე გამოდის!
- ასე გამოდის... ეს პასუხი არ არის... ერთი კონკრეტული მიზეზი მაინც მითხარი, რომ დედამიწა გადავარჩინო....
- მიზეზი ხომ თქვენ თვითონ თქვით, უფალო...
- რას გულისხმობ?
- ეს კაცი მიყვარს!
- შენ ახლა აკრძალული ილეთი გამოიყენე!
- „ღმერთი სიყვარული არს“...
- ამას ქვია დებატები წესების გარეშე... ანგელოზის უფლებების ნაწილი ჩამოგერთმევა, ხომ იცი?
- ვიცი... და რომელი უფლება?
- მაგალითად თვითმფრინავით უფასო ფრენის!

- კარგი, გადავიტან!
- ამ კაცს ცოლად გაყვები!
- ბატონო?!
- ხო, რა გაგიკვირდა?! ახლა არ თქვი, მიყვარსო?
- და სამი კონცერტი ორღანზე ჟენევაში, პეტრეს ტაძარში?
- ახლავე გაყევი-მეთქი, ხომ არ გეუბნები... თბილისში რომ დაბრუნდებით, მერე! ორივე ერთ კვირაში ბრუნდებით ერთი და იგივე რეისით! ხო, მართლა, ჟენევაში სასტუმროში ერთ ნომერში იქნებით და იქ, მისაღებში სცენები და წივილ-კივილი არ გამართო!
- ხო მაგრამ, უფალო... იქნებ და ამ ალბერტს არ ვუყვარვარ!
- ეჰ, ელისაბედ... ელისაბედ... როგორ გეტყობა რომ ქიმია არ იცი!
- ქიმია რა შუაშია, თან ეს ხო ფიზიკოსია?
- ფიზიკა ფიზიკად, მაგრამ სიყვარული ქიმიაა... ცვლის ადამიანს!
- უფალო, ანუ გინდათ თქვა რომ მე შევიცვალე?
- ორივე შეიცვალეთ... ელისაბედ, ეს მაინც არ გაგიგია? „სიყვარული აგვამაღლებს...“
- ეს რუსთაველისაა?
- არა, ფეისბუკ პოეტების... კარგი... კარგი... დამდალე რა, ელისაბედ! - ახლა ალბერტისკენ მობრუნდა თეთრწვერიანი, - აბა, მეგობარო... ალბერტი, ხო? რას გვეტყვი? - ლექსი გამოვიდა - „ალბერტი, რას გვეტყვი?“
- არ ვიცი, რა ვთქვა...
- რატომ, ლაპარაკი არ იცი?
- ლაპარაკი კი ვიცი, მაგრამ ვის ველაპარაკები არ ვიცი, რომ ვიცოდე, რა ვთქვა!
- სოკრატეა? - მერლინ მონროს მიმართა თეთრწვერიანმა და გაიღიმა.
- არა, ალბერტი!
- აინშტაინი?
- ალავიძე!
- ლაპარაკი თუ იცი, მოსმენაც უნდა იცოდე... - ისევ ალბერტისკენ მიბრუნდა თეთრწვერიანი, - კარგი გაგეცნობით, ეს ანგელოზია და მე - ღმერთი!
- დაგიჯეროთ?
- ღმერთო, მიშველე... თუმცა ღმერთი ხომ მე ვარ! ვინ ხარ, ადამიანო? ალბერტი ხარ თუ ურწმუნო თომა?!
- ალბერტი!

- ეს ალბერტები ხომ თავს არ მანებებენ.... ხან აინშტაინი, ხან ალავიძე... ანუ პლაზმის ავი შვილი? ეს რამ შეგაყვარა? - ისევ ქალისკენ მიბრუნდა თეთრწვერიანი, - ის კაცი, რომელიც რეისზე დავაგვიანე ბევრად უკეთესი კანდიდატურა იყო!
- რატომ, უფალო?
- იმას ჟენევის ბანკში იცი რამდენი მილიონი აქვს?
- არ ვიცი!
- სჯობს არ იცოდე... აბა ალბერტ, ანუ დედამიწა გინდა გადაარჩინო?
- მინდოდა...
- როგორ?
- მაღალტემპერატურული ზეგამტარობა მინდა მივიღო და უამრავი ენერგია დაიზოგება და გლობალური დათბობა შემცირდება... თუმცა ახლა უკვე აღარ ვიცი რა მინდა!
- რატომ კაცო?
- არ ვიცი...
- შენ რაღაც ყურები ჩამოყარე, აი! არ გეკადრება, მით უმეტეს გულის სწორი ქაჯებს არ გაუტაცია, გვერდითა გყავს და ველად გავარდნა და ვეფხვის ტყავით შემოსვა შენ არ გჭირდება... თუმცა დიდი მისია გაქვს, დედამიწა გინდა გადაარჩინო, ხოდა ჯერ შენს გულში უნდა იპოვო ნულოვანი წინაღობა, ენერგია ფუჭად რომ არ დაკარგო... სხვა რამ ქმედება შეყვარებულ კაცს არ შეგეფერება...

ალბერტს უნდოდა ეკითხა ვინ მიყვარსო, მაგრამ უკვე თავის თავს გამოუტყდა, ეს მერლინ მონროს ნახატიანი ქალი, რომელიც ახლა ანგელოზად მოევილინა და თურმე ელსაბედი ქვია, დაინახა თუ არა გულის სხვანაირი ატოკება იგრძნო და ახლა ისიც იმავე გრძნობას რომ აჟღავნებდა მის მიმართ ენით აუწერელმა სიამემ მოიცვა, თან ცდილობდა ქალისთვის არ შეეხედა, მაგრამ შეხედდა რა საჭირო იყო, ისედაც ხედავდა და გრძნობდა მის აქ ყოფნას, ისე როგორც გინდაც ღრუბლიან ამინდშიც და გინდაც დარშიც არ უყურებ მზეს, მაგრამ გრძნობ, რომ ის ყოველთვის შენთან არის...

... უცებ თვითმფრინავი ისე შეყანყალდა, თითქოს ცაში კი არ მიფრინავდნენ, სოფლის ოღრო-ჩოღრო გზაზე მიდიოდნენ ურმით. სალონში უსაფრთხოების ღვედების დასამაგრებელი ნიშანი აინთო. სტიუარდესები ზოგ დაბნეულ მგზავრს თავად უმაგრებდნენ ქამრებს, თან ამშვიდებდნენ, არ შეშინდეთ, ტურბულენტური ზონაა და მალე გავცდებითო... ალბერტი სინამდვილეს უბრუნდებოდა. ქალს, რომელსაც სიზმარში ელისაბედი ერქვა, სავარძლის ორივე სახელურისთვის ჩაეჭიდა ხელები, თითქოს ვინმე მის წართმევას აპირებდა. მხვრინავი კაცი, რომელსაც სიზმარში ღმერთის როლი ჰქონდა - დადუმებულიყო, არ ხვრინავდა. ალბერტს ერთი პირობა შეეშინდა კიდეც, ხომ კარგად არისო და გადახედა. C ადგილის მგზავრს მშვიდად ეძინა. ქალმა, ალბათ ჩათვალა ალბერტი მე მიყურებსო, მანაც გამოხედა და თვალი თვალს რომ გადაეყარა დაახლოებით ისეთივე ეფექტი მოხდა, ცერნის კოლაიდერის გვირაბში ორი აჩქარებული პროტონი რომ ეჯახება ერთმანთს და კოლოსალური სითბო გამოიყოფა...

- თქვენ ალბერტი გქვიათ და ფიზიკოსი ხართ? - ჰკითხა უცებ ქალმა.

– დიახ!

- და ჟენევაში მიფრინავთ სიმპოზიუმზე?

- დიახ!... უკაცრავად, ადრე შევხვედრივართ?!

- ცხადში არა მგონია!

- მაშ საიდან იცით ეს ყველაფერი? მისანი ხართ? - გაკვირვება ვერ დამალა ალბერტმა.

- არა, მისანი არ ვარ! პირველად გნახეთ! არავის თუ არ ეტყვი, გაგიმხელთ!

- რა თქმა უნდა არავის ვეტყვი! თუმცა მგონი ვხვდები! სიზმარში ნახეთ ხო ეს ყველაფერი?!

- დიახ...

- თქვენ კი ელისაბედი გქვიათ, მუსიკოსი ხართ და პეტრეს ტაძარში, ჟენევაში სამი კონცერტი უნდა გამართოთ?

- დიახ...

- და ამ კაცს, რომელიც თქვენს გვერდით ზის ღმერთის როლი ჰქონდა და თქვენ ანგელოზის!

- დიახ...

- ანუ რა გამოდის... ორივე ერთ სიზმარში ვიყავით?

- მგონი ჩვენ ორივენი ვგიჟდებით!

- ვინ ადგენს, ვინ არის გიჟი და ვინ ნორმალური? სამყარო ერთი დიდი თეატრია, ბილეთების სალაროსთან კი ყველა ერთ რიგში ვდგავართ – გიჟიც და ნორმალურიც.

– ეს სად წაიკითხეთ?

– არ ვიცი... შეიძლება წავიკითხე, შეიძლება ასე ვფიქრობ...

ელისაბედმა არაფერი თქვა, უბრალოდ ისევ შეხედა ალბერტს და თვალებში იმდენი სითბო დაიტია, დიდი აფეთქების მომენტში რომ ჰქონდა ატომის ბირთვზე მცირე ზომის სინგულარობას, რაც თუ ზუსტად რა იყო დღემდე ამოუხსნელ ამოცანად რჩება ფიზიკოსების უამრავი თაობისთვის...

... ჟენევაში ჩაფრენილები ახლობელივით დაემშვიდობნენ წვეროსან თანამგზავრს, რომელიც ბოდიშს იხდიდა, იმედია ფრენისას არ შეგაწუხეთო... ალბერტმა, პირიქით, ძალიან სასიამოვნო იყო თქვენთან ერთად მგზავრობაო. გაკვირვებულმა მერე ელისაბედსაც გამოხედა და მასაც თბილი ღიმილი რომ შენიშნა, პირველი რაც გააკეთა ვიღაცას დაურეკა და მგონი ფრენა კარგად მოქმედებს, აღარ ვხრინავო.

მანამდე კი, როცა ელოდებოდნენ წინა მგზავრები როდის დატოვებდნენ სალონს, ჯერ ხმა მოესმათ, გამატარეთ, ჩემი დედამიწა მელოდებაო და ვიღაც კაცმა ჩაუარათ გვერდულად, მაღლა აწეული ხელით ისე როგორც ეს ძველ ეგვიპტური ფრესკებზეა - ერთი ფიალადა აკლდა ხელში... ელისაბედმა ყურში უჩურჩულა ალბერტს, ეს იყო ის კაცი რომ გამოვექეციო.

... ერთ სასტუმროში და ერთ ნომერში რომ მოუწევდათ ყოფნა, ეს უკვე თვითმფრინავშივე იცოდნენ. არც ერთს არ გაკვირვებია. ელისაბედმა აბაზანას მივიღებო... ოთახში მარტო დარჩენილმა ალბერტმა ფანჯრიდან სავსე მთვარე და მის შუქით განათებული ალპები დინახა და სწორედ მაშინ, თითქოს მოკლე ჩართვა მოხდაო, გონებაშიც განათდა, ამ მთების გვირაბებში შესული სპილოები წარმოიდგინა და მიხვდა, კრისტალებში მილიონობით პასკალი წნევის შექმნა შესაძლებელი იყო ლეგიონების მეთოდით, ანუ მძიმე ელემენტების ჩანაცვლებით და პროფესორს დაურეკა...

- ბატონო პროფესორო, ევრიკა... მივხვდი...
- იცით, ჩემო ალბერტ, რომელი საათია ახლა თბილისში?
- არ ვიცი, თუმცა შეიძლება გამოვთვალო, რადგან ახლა ჟენევაში ღამის თორმეტი ხდება, დავუმატოთ სამი საათი - შუაღამის სამი საათი გამოდის! გეძინათ ალბათ?!
- არა უშავს, არა უშავს, ჩემო კარგო... და რაო, რას მივხვდიო...
- მივხვდი როგორ შევქმნა მაღალი წნევა და როგორ დავზოგო ენერგია... ანუ კრისტალურ მესერში ჩავსვამ სხვა მძიმე ელემენტის ატომებს...
- უფრო მკაფიოდ რომ ავხსნათ...
- უფრო მკაფიოდ, ვთქვათ თვითმფრინავში არ მოვიდა ერთი მგზავრი და მის ადგილას ჩავსვამ სხვა მგზავრი...
- ყოჩაღ, ალბერტ, ყოჩაღ.... და ქალბატონმა ცისანამ იცის ეს?
- დედაჩემი რა შუაშია...
- დიადი იდეები მხოლოდ სიყვარულისას მოდის... გაუხარდება, ჩემო მეგობარო, გაუხარდება... ვხვდები, შეყვარებული ხართ იმ მგზავრზე, თქვენ კი წასვლა არ გინდოდათ. შეიძლება სახელი ჩაგეკითხოთ მისი?
- ელისაბედი...

კავშირი გაწყდა... ალბერტმა მხოლოდ ახლაღა შენიშნა: სასტუმრო ნომერში, კედელზე ორი პანო იყო დაკიდებული: ერთზე მერლინ მონრო იყო გამოსახული, მეორეზე კი ალბერტ აინშტაინი...

.....

*** Led Zeppelin (დირიჟაბლი)** — ლეგენდარული ბრიტანული როკ-ჯგუფი შეიქმნა 1968 წელს.

**** Stairway to Heaven („კიბე ცისკენ“)** — ჯგუფის 1971 წლის საკულტო სიმღერა.